

„Pojďte dál,“ vyzvala ho žena neochotně.

Niémans spatřil stísněný obývací pokoj, stroze vybavený. Na zdech visely moderní obrazy. Souměrné linie, skličující barvy, nerosozumitelné náměty. Komisař jim nevěnoval pozornost. Naopak ho překvapil jeden detail: v místnosti se vznášel silný chemický zápach. Zápach lepidla. Cailloisovi nedávno nově vytapetovali. Niémans pocítil jakési sevření u srdce. Poprvé se zachvěl při myšlence na zničený osud tohoto manželského páru, na popel štěstí, který zřejmě doutnal na dně bolesti této mladé ženy. Začal vážným tónem:

„Paní Cailloisová, přijíždím z Paříže. Povolal mě sem vyšetřující soudce jako posilu při vyšetřování smrti vašeho manžela. Já...“

„Máte nějakou stopu?“

Komisař ji pozoroval a náhle pocítil chuť něco rozbít, nějaké sklo, cokoliv. Tato žena byla plná bolesti, ale snad ještě víc nenávidí k policii.

„Prozatím nemáme nic,“ připustil. „Mám ale naději, že vyšetřování...“

„Ptejte se.“

Usedla na malou stoličku v uctivé vzdálenosti od něj a Niémans vzal zavděk rozkládací židlí. Rozpačitě uchopil polštář a pár vteřin ho mačkal.

„Četl jsem vaše svědectví a chtěl bych jenom získat pár doplňujících informací. V téhle oblasti chodí na horské túry spousta lidí, že?“

„Myslíte si, že je v Guernonu hodně příležitostí k zábavě? Každý provozuje akorát turistiku nebo alpinismus.“

„Znali ti ostatní Rémyho trasy?“

„Ne. Nikdy o tom nemluvil. A odcházel směrem, který ho zrovna napadl...“

„Šlo o obyčejnou turistiku, nebo o něco náročnějšího?“

„To bylo různé. Tentokrát se Rémy vydal pěšky, bez náčiní, do výšky asi dvou tisíc metrů.“

Niémans chvíli mlčel, než vypálil další otázku:

„Měl váš manžel nepřátele?“

„Ne.“

Zvláštní tón, jakým byla odpověď pronesena, přiměl komisaře k další otázce, která jej samého překvapila:

„A měl přátele?“

„Také ne. Rémy byl samotář.“

„Jaké byly jeho vztahy ke studentům, kteří navštěvovali zdejší knihovnu?“

„Tyto vztahy se omezovaly na výpůjční lístky.“

„V poslední době nic zvláštního?“

Žena neodpověděla. Niémans naléhal:

„Nebyl váš manžel nějak nervózní, napjatý?“

„Ne.“

„Řekněte mi něco o tom, jak zemřel jeho otec.“

Sophie Cailloisová zvedla oči. Její zorničky byly bez lesku, ale kresba řas a obočí nádherná. Pokrčila rameny.

„V třiadevadesátém ho zavalila lavina. To jsme s Rémy ještě nebyli svoji. Nevím o té věci nic přesnějšího, Rémy o tom nikdy nemluvil. Kam tím míříte?“

Policista mlčel a prohlížel si místnůstku s nábytkem rozestaveným jako podle pravítka. Znal taková prostředí jako své boty. Věděl, že tu se Sophií Cailloisovou není sám. Vznášela se tu ještě stále památka mrtvého, jako kdyby si jeho duše někde ve vedlejším pokoji balila kufry. Komisař ukázal na obrazy na zdech.

„Váš manžel tu nemíval žádnou knihu?“

„Proč by ji tu měl? Celý den pracoval v knihovně.“

„Tam také pracoval na své disertační práci?“

Žena krátce přikývla. Niémans nemohl od jejího krásného a tvrdého obličej odtrhnout oči. Překvapilo ho, že během necelé hodiny narazil na dvě tak přitažlivé ženy.

„Čeho se týkala jeho práce?“

„Olympijských her.“

„To není moc intelektuální.“

Sophie Cailloisová na něj vrhla opovržlivý pohled.

„Jeho práce pojednávala o vztazích mezi zkouškou a duchem. Mezi tělem a myšlením. Studoval mýtus o *athlonovi*, prvotním muži, který zabezpečoval plodnost Země svou vlastní silou, překročením omezení svého vlastního těla.“

„Promiňte,“ zašeptal Niémans, „ve filozofických otázkách se nevyznám... Má to všecko nějaký vztah k fotografiím ve vaší před-síni?“

„Ano a ne. Jsou to snímky z filmu Leni Riefenstahlové o olympijských hrách v roce 1936 v Berlíně.“

„Jsou to velmi pozoruhodné snímky.“

„Rémy říkal, že ta olympiáda znovu objevila hluboký vnitřní soulad her, založený na spojení těla a mysli, fyzického výkonu a filozofického výrazu.“

„V tomto konkrétním případě se jednalo o nacistickou ideologii, ne?“

„Můj manžel kašlal na politickou povahu vyjádřené myšlenky. Fascinovalo jej jedině to spojení ideje a síly, ducha a těla.“

Niémans ničemu z té hatmatilky nerozuměl. Žena se naklonila a náhle ze sebe nepřátelsky vyrazila:

„Proč vás sem poslali? Proč zrovna člověka, jako jste vy?“

Niémans na útočnost její poznámky nereagoval. Při výslechu používal vždycky stejnou techniku, nelidskou a chladnou, založenou na zastrašování. Když je člověk policajt, a hlavně když má

vizáž jako on, je zbytečné hrát na city a používat všechny ty psychologické bláboly. Autoritativně se zeptal:

„Existoval podle vás důvod, aby vašeho manžela někdo nenáviděl?“

„Zešilel jste, nebo co? Neviděl jste jeho tělo? Nechápete, že mého muže zabil nějaký maniak? Že Rémyho překvapil nějaký psychopat? Někáký zvrhlík, který se na něho vrhl, srazil ho, zmrzačil, umučil?“

Policista těžce oddechoval. Přemýšlel o tom tichém, jakoby odhmotněném knihovníkovi a jeho agresivní ženě. Párek, až člověku tuhne krev v žilách. Zeptal se přímo:

„Jak vám to klapalo doma?“

„Co je vám po tom?“

„Odpovězte, prosím vás.“

„Jsem podezřelá?“

„Dobře víte, že ne. Prosím vás, odpovězte mi.“

Mladá žena na něj vrhla nasupený pohled.

„Chcete vědět, kolikrát týdně jsme šoustali?“

Niémans cítil, jak mu na zádech naskočila husí kůže.

„Spolupracujte, paní, prosím vás. Dělán jen svou práci.“

„Vypadněte, policajte jeden hnusný!“

Neměla bílé zuby, přesto byl obrys jejích rtů úchvatný, dojemný. Niémans upřeně hleděl na ta ústa, ostré kontury lícních kostí, obočí, rýsující se na matné bledosti obličeje. Nezáleží na zářivosti pleti, barvě očí, na všech těch hříčkách světel a tónů. Krása je záležitostí linie. Črty. Neporušitelné čistoty. Komisař se nehýbal.

„Vypadněte!“ zařvala na něj.

„Poslední otázka. Rémy stále žil na univerzitě. Jak absolvoval povinnou vojenskou službu?“

Sophie Cailloisová zcela znehybněla, vyvedená takovou otázkou z míry. Přitiskla paže k tělu, jako by se jí náhle zmocnil nějaký vnitřní chlad.

„Nebyl na vojně.“

„Zproštěn?“

Přikývla.

„Z jakého důvodu?“

Její oči se znovu upřely na komisaře.

„O co se to snažíte?“

„Tak jaký byl ten důvod?“

„Psychiatrický, myslím.“

„Trpěl nějakou duševní poruchou?“

„Spadl jste z višně, nebo co? Všichni se nechávají zprostit z psychiatrických důvodů. Nic to neznamená. Simulujete, něco tam napovídáte a jste zproštěn.“

Niémans na to nic neřekl, ale celá jeho bytost musela vyjadřovat němý nesouhlas.

Žena si změřila jeho sestřih na ježka, jeho přísnou eleganci a rty se jí prohnuly do znechucené grimasy.

„Tak, kurva, vypadnete už?“

Vstal a řekl tiše:

„Půjdu. Ale chci, abyste věděla jednu věc.“

„A co?“ vyštěkla.

„Ať se vám to líbí, nebo ne, vrahy dopadají právě lidé, jako jsem já. Právě lidé jako já mohou vašeho muže pomstít.“

Rysy mladé ženy na několik vteřin zkameněly, a pak se jí roztrásla brada. Propukla v pláč.

Niémans se otočil ke dveřím.

„Já ho dopadnu,“ prohlásil.

Ve dveřích kopl do zdi a prohodil ještě přes rameno:

„Přisahám bohu, že toho zkurvysyna, co vám zavraždil muže, dostanu.“

Venku ho oslepil rtuťovitý jas. Před očima mu tančily černé skvrny. Trochu se zapotácel. Snažil se klidně dojít k autu, když tu se tmavá kola před očima proměnila v ženský obličej. Fanny Ferreirová, brunetka. Sophie Cailloisová, blondýnka. Dvě ženy, silné, inteligentní a agresivní. Takové dvě ženy, jaké komisař nepochybně v náručí ještě nikdy neměl.

Prudce kopl do starého železného koše připevněného na sloupu a podvědomě pohlédl na svůj pager.

Obrazovka blikala: soudní lékař zřejmě právě dokončil pitvu.